

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 6Tos/51/2025
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2124013051
Dátum vydania rozhodnutia: 25. 09. 2025
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Martin Žovinec
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2025:2124013051.1

Uznesenie

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z jeho predsedu JUDr. Martina Žovince a sudcov JUDr. Andrey Kondllovej a JUDr. Rudolfa Botta, v trestnej veci odsúdeného A. B., nar. XX.XX.XXXX v C., trvalé bydlisko D. E. XXX/X, F., t. č. vo výkone trestu odňatia slobody v ÚVV a ÚVTOS Leopoldov, v konaní o návrhu odsúdeného na povolenie obnovy konania, o sťažnosti odsúdeného proti uzneseniu Okresného súdu Trnava z 18.02.2025, č. k. 2Nt/97/2024-32, na neverejnom zasadnutí konanom 25.09.2025 v Trnave, takto

rozhodol:

Podľa § 193 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku sa sťažnosť odsúdeného A. B. z a m i e t a.

odôvodnenie:

1. Okresný súd Trnava (ďalej len okresný súd) uznesením z 18.02.2025, č. k. 2Nt/97/2024-32, podľa § 399 ods. 2 Trestného poriadku návrh odsúdeného A. B. (ďalej len odsúdený) z 15.10.2024 na povolenie obnovy konania vedeného na Okresnom súde Trnava pod sp. zn. 3Tk/1/2018 zamietol, keďže nezistil podmienky na povolenie obnovy konania podľa § 394 ods. 4 písm. b) Trestného poriadku.

1.1. V odôvodnení napadnutého uznesenia okresný súd zreprodukoval výsledky vykonaného dokazovania, pričom uviedol, že návrh odsúdeného na povolenie obnovy konania nie je dôvodný, nakoľko odsúdený neuvádza žiadne také dôkazy a skutočnosti, ktoré by zakladali dôvod obnovy konania.

1.2. Uviedol, že v danom prípade odsúdený odôvodnil svoj návrh na povolenie obnovy konania nálezom Ústavného súdu Slovenskej republiky z 27.09.2023, ktorým bol vyhlásený nesúlad ustanovenia § 58 ods. 3 Trestného zákona s Ústavou Slovenskej republiky. Zákonodarca v § 394 ods. 4 písm. b) Trestného poriadku výslovne upravuje, že skutočnosťou skôr neznámou je aj strata účinnosti právneho predpisu, jeho časti alebo niektorého ustanovenia podľa čl. 125 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky voči rozsudku vydanému na základe aplikácie takého právneho predpisu, jeho časti alebo niektorého ustanovenia. V pôvodne vedenej trestnej veci na okresnom súde pod spisovou značkou 3Tk/1/2018 preukázateľne bolo pri ukladaní trestu prepadnutia majetku v rámci výroku o treste v rozsudku Krajského súdu v Trnave č. k. 6To/31/2019 - 1123 z 12.11.2019 aplikované ustanovenie § 58 ods. 3 Trestného zákona, ktoré neskôr bolo Ústavným súdom Slovenskej republiky vyhlásené za nesúladné s Ústavou Slovenskej republiky. Zároveň však zákonodarca predpokladá, že dotknutý rozsudok, v ktorom bolo použité takéto ustanovenie, právny predpis alebo jeho časť, nadobudol právoplatnosť, avšak nemôže byť vykonaný. Na podklade vykonaného dokazovania na verejnom zasadnutí mal okresný súd za preukázané, že trest prepadnutia majetku, ktorý bol odsúdenému právoplatne uložený, bol v roku 2023 aj vykonaný, čo vyplynulo z právoplatného uznesenia Okresného súdu Žilina o zrušení konkurzu na majetok úpadcu (odsúdeného) po tom, ako bol splnený konečný rozvrh výťažku a boli uspokojení všetci nezabezpečení veritelia, pričom bol vykonaný súpis celého zisteného majetku odsúdeného, ktorý mu bol právoplatne prepadnutý na základe právoplatného rozsudku. Záverom zhrnul, že vzhľadom na túto skutočnosť nebolo možné povoliť obnovu konania a zrušiť výrok o treste rozsudku Krajského súdu v Trnave, ktorý bol podaným návrhom napadnutý.

2. Ihneď po vyhlásení uznesenia na verejnom zasadnutí zahlásil voči nemu odsúdený po porade s obhajcom JUDr. Jaroslavom Palkovičom, PhD. (ďalej len obhajca) do zápisnice sťažnosť. Prokurátor sa vzdal práva na podanie sťažnosti.

3. Odsúdený sťažnosť odôvodnil prostredníctvom svojho obhajcu osobitným písomným podaním doručeným okresnému súdu 11.03.2025.

3.1. V sťažnosti po úvodnej rekapitulácii výroku a odôvodnenia napadnutého uznesenia citujúc § 399 ods. 2, § 394 ods. 1, ods. 4 písm. b) Trestného poriadku obhajca argumentoval, že okresný súd sa týmito ustanoveniami pri svojom rozhodovaní dôsledne neriadil.

3.2. Obhajca zopakoval, že v posudzovanej trestnej veci bol právoplatným rozsudkom okrem iných uložený aj trest prepadnutia majetku podľa § 58 ods. 3 Trestného zákona. Ústavný súd Slovenskej republiky nálezom sp. zn. PL. ÚS 1/2021 z 27.09.2023, vyhlásil ustanovenia § 58 ods. 2, ods. 3 Trestného zákona o treste prepadnutia majetku za nesúladne s Ústavou Slovenskej republiky. Strata účinnosti právneho predpisu sa musí týkať rozsudku, trestného rozkazu, ktorý bol vydaný práve na základe aplikácie takéhoto právneho predpisu, jeho časti alebo niektorého ustanovenia. Obnova konania sa však v takomto prípade povolí, len ak takýto rozsudok nadobudol právoplatnosť, avšak nebol ešte vykonaný vôbec alebo bol vykonaný len čiastočne. Zo zákonnej dikcie vyplýva, že rozsudok treba chápať ako jeden celok, z ktorého nie je možné separovať jeho jednotlivé časti.

3.3. V tejto súvislosti poukázal i na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2Tost/29/2023 z 12.12.2023, v ktorom vychádzal z právneho názoru, že výrok o treste je nedeliteľný a tvorí jeden celok, a preto bolo potrebné v prípade povolenia obnovy konania v súvislosti s trestom prepadnutia majetku zrušiť celý výrok o treste. Aj v prípade ak sa návrh odsúdeného sa vzťahoval len na výrok o treste prepadnutia majetku, pretože výrok o treste prepadnutia majetku je súčasťou výroku o treste, čo znamená, že v prípade zistenia podmienok na povolenie obnovy konania je potrebné zrušiť celý výrok o treste (teda všetky druhy trestov ukladané v rámci jedného výroku o treste), nakoľko ide o jeden nedeliteľný výrok o treste.

3.4. V rámci konečného návrhu obhajca v mene odsúdeného žiadal, aby Krajský súd v Trnave (ďalej len krajský súd) podľa § 194 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku zrušil napadnuté uznesenie a uložil okresnému súdu, aby vo veci znovu konal a rozhodol.

4. Prokurátor sa k písomne odôvodnenej sťažnosti odsúdeného ku dňu konania neverejného zasadnutia nevyjadril.

5. Okresný súd predložil spisový materiál krajskému súdu na rozhodnutie o sťažnosti odsúdeného dňa 21.03.2025.

6. Podľa § 192 ods. 1 Trestného poriadku, pri rozhodovaní o sťažnosti preskúma nadriadený orgán

a) správnosť výrokov napadnutého uznesenia, proti ktorým sťažovateľ podal sťažnosť, a

b) konanie predchádzajúce týmto výrokom napadnutého uznesenia.

Podľa § 193 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku, nadriadený orgán zamietne sťažnosť, ak nie je dôvodná.

7. Krajský súd ako nadriadený orgán, na základe riadne a včas podanej sťažnosti na to oprávnenou osobou - odsúdeným, preskúmal podľa § 192 ods. 1 písm. a), písm. b) Trestného poriadku správnosť výroku napadnutého uznesenia, proti ktorému podal odsúdený sťažnosť, ako aj konanie tomuto výroku predchádzajúce a dospel k záveru, že sťažnosť odsúdeného nie je dôvodná.

8. Pokiaľ ide o konanie predchádzajúce napadnutému výroku, krajský súd nezistil v postupe okresného súdu žiadne pochybenia. Na verejnom zasadnutí okresný súd vykonal všetky dôkazy potrebné pre objektívne a zákonné rozhodnutie, pričom ich vykonal postupom súladným s Trestným poriadkom. Dodržal tiež všetky ustanovenia zákona viažuce sa ako k príprave, tak aj k priebehu verejného zasadnutia. Vyhlásené rozhodnutie následne v zákonom stanovenej lehote vypracoval a doručil stranám trestného konania do vlastných rúk.

9. K obnove konania je potrebné uviesť, že ide o mimoriadny opravný prostriedok, účelom ktorého je odstrániť nedostatky v skutkových zisteniach právoplatných rozhodnutí, pokiaľ dodatočne vyšli najavo nové skutočnosti alebo dôkazy, ktoré neboli rozhodujúcemu orgánu skôr známe, a teda v právoplatnom rozsudku sa ani nemohli brať do úvahy. Súčasne ale tieto nové skutočnosti musia byť tak závažné, že odôvodňujú zásah do stability a nezmeniteľnosti právoplatného odsudzujúceho rozsudku. Skutočnosťou predtým neznámou sa rozumie taká skutočnosť, ktorá nebola predmetom dokazovania v pôvodnom konaní. Ide o objektívne existujúci jav, ktorý nie je v tej istej veci dôkazom, ale ktorý môže mať vplyv na zistenie skutkového stavu veci v zmysle § 2 ods. 10 Trestného poriadku, alebo rozhodnutie Európskeho súdu pre ľudské práva konštatujúce porušenie základných ľudských práv alebo slobôd obvineného bez možnosti nápravy jeho negatívnych dôsledkov (§ 394 ods. 4 Trestného poriadku). Nové skutočnosti v konaní o povolení obnovy konania treba zvyčajne preukázať novými dôkazmi. Novým dôkazom je dôkaz, ktorý nebol zahrnutý do pôvodného konania, t. j. nebol v konaní vôbec

uplatnený alebo vykonaný, prípadne ak takýto dôkaz bol síce v pôvodnom konaní vykonaný, avšak po právoplatnosti rozhodnutia nadobudol nový obsah (R 72/1980). Po zistení, že o takéto skutočnosti alebo dôkazy ide, prichádza do úvahy hodnotenie súdu v tom smere, či by tieto mohli samy o sebe alebo v spojení so skutočnosťami alebo dôkazmi skôr známymi viesť k inému procesnému výsledku, ako je pôvodný právoplatný rozsudok (druhá etapa). Až v prípade, že sú kumulatívne splnené obe uvedené podmienky, súd môže povoliť obnovu konania v zmysle citovaného ustanovenia, v opačnom prípade návrh na obnovu konania zamietne pre nesplnenie zákonných predpokladov. Zároveň platí, že v konaní o návrhu na povolenie obnovy konania nemožno preskúmať vecnú správnosť rozsudku vydaného v základnom konaní. Toto konanie sa obmedzuje predovšetkým na riešenie otázky, či návrh na povolenie obnovy konania obsahuje skutočnosti alebo dôkazy, ktoré sú pre súd nové, skôr neznáme. Dôvodom obnovy konania podľa § 394 ods. 1 Trestného poriadku teda nemôže byť každá nová skutočnosť alebo nový dôkaz, o ktorých sa súd dozvie, ale len tie kvalifikované, teda také, ktoré sú spôsobilé ovplyvniť rozhodnutie o vine a treste, pričom toto posúdenie je výlučne úlohou rozhodujúceho súdu. Samotné tvrdenie osoby, ktorá podala návrh na povolenie obnovy konania, nie je pre takéto zásadné rozhodnutie postačujúce a súd ani nie je povinný vydať rozhodnutie v súlade s jej právnymi názormi (I. ÚS 50/04) alebo hodnotením dôkazov (IV. ÚS 252/04). Záver tohto teoretického exkurzu možno zhrnúť tak, že účelom obnovy konania ako mimoriadneho opravného prostriedku, pre ktorý zákon taxatívne (t. j. konečným výpočtom) stanovuje dôvody charakteristické svojou rigoróznosťou kvôli ich možnému zásahu do stability a nezmeniteľnosti právoplatného rozhodnutia, je odstrániť nedostatky skutkového charakteru spočívajúce najmä v neúplnosti zhromaždených skutočností a dôkazov, na ktorých je právoplatné rozhodnutie postavené

10. Pokiaľ ide o vecnú správnosť napadnutého uznesenia, krajský súd konštatuje, že okresný súd si v súlade so zákonom vyložil zákonné ustanovenia upravujúce inštitút obnovy konania v tom zmysle, že súd rozhodujúci o návrhu na povolenie obnovy konania musí najskôr skúmať existenciu nových skutočností alebo dôkazov súdu skôr neznámych a až následne zisťuje, či takéto nové skutočnosti alebo dôkazy samy osebe alebo v spojitosti s už známymi môžu odôvodniť iné rozhodnutie týkajúce sa viny alebo trestu. V nadväznosti na to okresný súd dospel k správnej závere, že zákonné podmienky na povolenie obnovy konania podľa § 394 Trestného poriadku v tejto veci splnené neboli. Výrok napadnutého uznesenia, ktorým okresný súd návrh odsúdeného zamietol preto zodpovedá stavu veci a zákonu.

11. Pokiaľ ide o odôvodnenie napadnutého uznesenia, v ňom okresný súd podľa § 176 ods. 2 Trestného poriadku poukázal na dôkazy, ktoré vykonal a rozviedol všetky relevantné skutočnosti a právne úvahy, na podklade ktorých k svojmu záveru dospel. Krajský súd si argumentáciu okresného súdu uvedenú v odôvodnení uznesenia ako vecne správnu osvojuje a bez nutnosti jej opakovania na ňu v podrobnostiach poukazuje pripomínajúc, že v konaní o sťažnosti, ktoré je dvojinštančné, tvoria rozhodnutia okresného a krajského súdu vzájomnú jednotu, z ktorého dôvodu je nadbytočné vecne správne argumenty opakovať.

12. Je potrebné zdôrazniť, že odsúdený v sťažnosti v podstate len opakuje argumenty, ktoré predostrel už okresnému súdu, ktorý sa s nimi v odôvodnení napadnutého uznesenia vyrovnal spôsobom, s ktorým sa krajský súd stotožňuje. V ďalšom preto krajský súd argumentáciu okresného súdu už len doplní tam, kde to považuje vzhľadom na obsah sťažnostných námietok za potrebné, pripomínajúc pritom, že súdy nie je sú povinné vo svojich rozhodnutiach dávať odpovede na úplne všetky námietky, ale iba na tie, ktoré sú pre posúdenie veci kľúčové.

13. Odsúdený v sťažnosti namietal, že výrok o treste je nedeliteľný a hoci výkon trestu prepadnutia majetku nerozporoval, tak dodal, že ešte stále vykonáva nepodmienečný trest odňatia slobody vo výmere 13 rokov, v dôsledku čoho malo byť návrhu na povolenie obnovy konania vyhovené.

14. Podľa § 394 ods. 4 písm. b) Trestného poriadku, skutočnosťou skôr neznámou podľa odsekov 1 až 3 je aj strata účinnosti právneho predpisu, jeho časti alebo niektorého ustanovenia podľa čl. 125 ods. 3 ústavy voči rozsudku vydanému na základe aplikácie takého právneho predpisu jeho časti alebo niektorého ustanovenia, ak tento rozsudok nadobudol právoplatnosť, ale nebol vykonaný.

15. V kontexte tejto jednej a nosnej námietky sa krajský súd nestotožnil s názorom obhajoby. Naopak je presvedčený, že výrok o treste odňatia slobody a treste prepadnutia majetku možno od seba separovať. Je tomu tak, pretože podkladom pre ukladanie trestu prepadnutia majetku nie je súčasne ukladanie trestu odňatia slobody a tieto výroky na seba ani po obsahovej stránke nenadväzujú.

16. Inak vyjadrené, uloženie trestu prepadnutia majetku v prejednávanej veci nebolo podmienené uložením trestu odňatia slobody, ale skutočnosťou, že odsúdený bol uznaný za vinného zo spáchania trestného činu, pri ktorom z ust. § 58 ods. 3 Trestného zákona v znení účinnom v čase rozhodovania vyplývalo, že sa mu musí uložiť aj trest prepadnutia majetku.

17. Možno dospieť k názoru, že v prípade ako je tento, v rámci ktorého bol v pôvodnom konaní ukladaný trest prepadnutia majetku spolu s trestom odňatia slobody, nebolo žiadúce v konaní o povolenie obnovy konania otvárať celý trest, teda všetky druhy ukladaných trestov (keďže nie sú na seba naviazané), pretože v zmysle rozhodnutia Ústavného súdu SR z 27.09.2023, sp. zn. PL ÚS 1/2021 bol sporný len trest prepadnutia majetku. K rovnakému záveru dospel i samotný Ústavný súd SR v uznesení z 16.01.2025, č. k. III. ÚS 31/2025-11.

18. Povolenie obnovy konania je teda nevyhnutné iba v prípade, ak právoplatne uložený trest prepadnutia majetku nebol ešte vykonaný.

19. Krajský súd považuje za potrebné uviesť, že z dikcie ustanovenia § 93 ods. 1 zákona o Ústavnom súde č. 314/2018 Z. z., vyplýva, že ak súd v trestnom konaní vydal rozsudok na základe právneho predpisu, ktorý neskôr stratil účinnosť a tento rozsudok nadobudol právoplatnosť, ale nebol vykonaný, strata účinnosti takého právneho predpisu je dôvodom na povolenie obnovy konania. Krajský súd zdôrazňuje, že povinná obnova konania sa týka len prípadov, v ktorých právoplatne uložený trest prepadnutia majetku nebol ešte vykonaný. V predmetnom prípade po právoplatne uloženom treste prepadnutia majetku nasledovalo konkurzné konanie podľa § 107a zákona o konkurze č. 7/2005 z. z., s tým, že konkurzné konanie bolo ukončené, a preto trest prepadnutia majetku bol vykonaný a obnova konania v danom prípade neprichádza do úvahy.

20. Keďže v konkrétnostiach prejednávanej trestnej veci je nesporné, že došlo k vykonaniu trestu prepadnutia majetku na poklade konkurzu na majetok odsúdeného, v rámci ktorého došlo k reálnemu splneniu konečného rozvrhu výťažku nezabezpečených veriteľov, súčasne bol speňažený majetok zapísaný v súpise, bol zaplatený súdny poplatok a ku dňu zastavenia rozvrhu správca neevidoval spory týkajúce sa majetku podliehajúceho konkurzu (uznesenie Okresného súdu Žilina zo 06.03.2023, č. k. 3K/27/2021-31), čo ani samotný odsúdený nerozporoval, možno konštatovať v súlade s názorom okresného súdu, že v posudzovanej trestnej veci skutočne nevyšli najavo také skutočnosti alebo dôkazy súdu skôr neznáme, ktoré by mohli samy o sebe alebo v spojení so skutočnosťami a dôkazmi už skôr známymi odôvodniť iné rozhodnutie o vine odsúdeného alebo vzhľadom na ktoré by pôvodne uložený trest bol v zrejmom nepomere k závažnosti činu alebo k pomerom páchatel'a, alebo uložený druh trestu by bol v zrejmom rozpore s účelom trestu, čím neboli v zmysle ust. § 394 ods. 1 Trestného poriadku splnené zákonné podmienky pre povolenie obnovy konania.

21. Vychádzajúc z vyššie uvedeného krajský súd postupom podľa § 193 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku sťažnosť odsúdeného na neverejnom zasadnutí ako nedôvodnú zamietol.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný ďalší riadny opravný prostriedok.